Arnau Pons

Presentació de
Simona Škrabec

CONTRA-BANDISTA

Dilluns de poesia a l'Arts Santa Mònica

Sabeu què és un avenc?

Simona Škrabec

Pensar ecfràsticament la poesia d'Arnau Pons és temerari, ho sé. Però tanmateix faré servir una imatge material, fàcil d'imaginar, per obrir el camí a un univers poètic extremadament complex.

Aquesta primavera de la pandèmia he traduït els contes de Boris Pahor. Pahor construeix una correspondència que connecta allò *invisible* dins l'home amb el paisatge *invisible* de les coves subterrànies.

Durant un passeig per la garriga, la protagonista descobreix l'entrada a un d'aquests precipicis verticals i provoca el seu acompanyant perquè hi tiri una pedra per comprovar com n'és de profund. La jove s'estira llavors a terra, amb l'orella ben clavada contra el terra i escolta i escolta i escolta...

La roca va rebotant a l'interior de la terra, parant-se en alguna cornisa i torna a rodolar cap a dins. Sembla talment que l'escletxa càrstica que havia esberlat l'escorça terrestre no tingui fons. I potser no en té. Com no en té tampoc l'esquinçament interior per a tots

aquells que són conscients d'aquesta verticalitat que ens obre cap al no-res, cap a les profunditats insondables, cap a aquella lucidesa que no tem escodrinyar la fosca. Arnau Pons, en la breu nota que acompanya els poemes d'aquest mateix recull, diu que «sap endevinar l'esquerda d'infinit que el durà allà dins, ben endins.»

L'eix vertical que ens caracteritza com a bípedes ens eleva certament cap a l'atzur infinit i la intensitat de la llum, però aquesta mateixa línia que ens travessa en tant que humans, travessa alhora els nostres cossos i continua terra endins fins a les profunditats insondables.

El camí que fa la poesia no condueix a l'interior d'un mateix, sinó a l'interior de la llengua. En aquest punt, hem de suspendre radicalment el símil que ens ha ajudat a arribar fins aquí. L'esquinçament no és evidentment material, però tampoc no és metafòric, ni parlem d'un avenc càrstic, ni d'una persona ferida que mira de reorganitzar el seu interior. La paraula d'un poeta «no té hospitals que li curin el món» declara Pons i subratlla alhora que seran pocs els qui sabran veure que ell va aconseguir «infantar sense pudor tres corriols de cabra» que s'acaben evaporant.

Arnau Pons sap que la poesia arrela en el respirar. És a dir, que la poesia no sospesa el món com a tal, la feixuga i dolorosa materialitat, sinó el «vapor» de les paraules, l'alè conscient que exhalem per fer els mots. Examinar la llengua permet examinar com construïm tot el que som, la manera de veure'ns, de pensar, d'ex-

pressar-nos. Per poder arribar a l'interior d'aquesta complexa estructura interna, per poder examinar les nostres *interioritats* lingüístiques, cal passar per un ritu de passatge. «Sempre ens han obligat a comprendre el mot *dit*», escriu Jean Bollack en el comentari del primer fragment d'Heràclit el 1972, «com si es pogués fondre amb la cosa que designa.» Només si som capaços de superar el pas estret i fosc, talment un avenc, on tot el que era conegut i ferm de cop es desdibuixa, podrem començar a pensar d'on prové cada mot. «La *inintel·ligència* dels homes resulta de la seva incapacitat d'escoltar la llengua», segueix Bollack.

No veure aquesta separació fonamental entre la vivència i la llengua ens fa sords d'una manera especialment profunda. Confonem la imatge i el so, ens sentim ecfràsticament segurs. Cofois dins les nostres seguretats, foragitem tot el que ens pugui recordar mínimament aquesta fractura inevitable. El poema «com l'esquinçall» (2012) de Pons representa una paràfrasi gairebé literal del poema «El més vell del poble» (1966) de Carner. Al final de la vida, Carner aspira a poder caure «per via dreturera» —l'home cau, la causa perdura—, «amb ulls humits», «amb cor enamorat», tot honorant «un esquinçall, en altre temps bandera». Cinquanta anys més tard, el món ha perdut les seguretats abans somiades amb tant de fervor. D'aquell esquinçall, ara ens en queden «mers forats de certesa». Erigir-se ara i trobar aquella «via dreturera» ja no es pot aconseguir amb mers eslògans. De tant

gastades com són, les paraules pesen de nou. I «cada nosaltres/abandonat» ha de fitar les causes d'aquest abandó, abans de poder-se unir a una causa comuna.

Dins de cadascú de nosaltres hi ha un avenc constitutiu que separa la llengua de la realitat. Perquè llavors el món no és fàcil i *nostre*, sinó un espai prou distant com per obligar-nos a sospesar decisions. Amb el reconeixement de l'avenc podem obrir-nos cap a allò desconegut, podem començar a escoltar: «gosar trobar/el lloc que ja no té» (inèdit) o fer un «no-res cantant, no-res ordit» (2012).

Escoltar la llengua significa assumir el pes del món amb tot allò que ha estat anul·lat i esborrat per la convenció i la mandra, per la por i la coacció. La llengua així deixa de ser una convenció i esdevé una arma tallant. *Llum de ganivet*, titula Arnau Pons el seu poemari de 2012. Kafka, en una carta a Milena, li va dir: «Tu seràs el meu ganivet amb què em burxaré l'ànima». Pons es burxa l'ànima exposant-se constantment a la diferència, a allò que resulta o bé desconegut o bé no assumible. Aquest constant exercici, aquesta exposició permanent, el modifica, evidentment. I és aquest el propòsit de tota poesia: un esforç de comprensió que no acaba en ell mateix, sinó que té el poder de transformació.

Pons reprèn Szymborska per advertir-nos d'una poesia compromesa. Els eslògans no transformen, sinó que dogmatitzen. També Meschonnic mostra

la confusió entre tema i poema. Per això, quan Pons surt al carrer al 15-M, no en té prou de documentar la presència d'un «cínic escriptor» que observa els esdeveniments lluny «de les penúltimes coses». Amb una finíssima ironia recorda que l'escala de Macià és «sempre invertida» perquè «va fent camí/cap avall». I de bell nou s'atreveix a fer de cronista de la primavera de 2020 que ens ha fet despertar en un món en què «les postals ja no eren postals»: «cabrioles de dofins» i altres «bèsties desorientades», filmades en uns espais urbans deserts, de què ens parlen?

Sense saber llegir el passat, no sabrem interpretar el present: «posa el taüt dins el taüt i treu-lo als vius» (2012). Pons és molt conscient que hi ha autors que es van veure obligats a travessar les tenebres de la llengua. Esperar la sopa aigualida sota la pluja torrencial en un camp de presoners situat a l'alta muntanya, invisible des de la vall, invisible a totes les «consciències gandules» ja aleshores, va obligar Pahor a pensar com tot això es transmetrà als qui no ho han viscut, com la llengua serà —o no serà— capaç de transmetre experiències escarriadores. En aquest sentit, Paul Celan va explicar que el poeta diposita el missatge en una ampolla que algú ha de recollir.

El treball de la poesia és la mediació feixuga, però precisa i compromesa, entre l'experiència intransmissible i la capacitat de raciocini i compassió que tots tenim. Cal fer-se càrrec dels altres. El treball interior, aquest eixamplament dels paisatges lin-

güístics que tots portem a dins, no té sentit en ell mateix, sinó que és destinat a enfortir la capacitat de comprensió d'allò que no coneixem, que no hem experimentat, que no ens resulta propi.

La poesia s'escriu per construir un tu, un pont possible. Per poder escriure amb aquest desig de trobar un tu íntim, cal tenir present que la llengua és radicalment històrica. Els versos «l'arrel descarnada/ dins el bosc d'arrels enemigues» (inèdit) expressen molt bé la inadequació permanent entre la paraula poètica pròpia i les altres llengües de la poesia.

L'esforç de la poesia és introduir en la indefinició del material lingüístic —sempre massa aproximat, sempre massa fràgil, influenciable— alguna fermesa, algun instant de lucidesa que es pugui elevar per sobre del dictat del temps. Podríem anomenar aquesta recerca la necessitat de dir la veritat: «l'eterna gota d'or» (2012). Però les veritats que perduren són doloroses. La lucidesa que és capaç d'elevar-se per sobre de la contingència cou.

Joan Miró, en el volum dedicat a Jacques Dupin, que inclou un important assaig d'Arnau Pons, diu que l'obra pot morir tranquil·lament, sempre i quan una obra sigui capaç de sembrar llavors. El traç que ha deixat Pons amb els seus escrits —i en aquest autor és absolutament impossible i fútil intentar dibuixar cap mena de línia divisòria entre totes les seves activitats intel·lectuals— té un impacte fecund. Llegir Pons és un d'aquells encontres

que transformen. Però tanmateix és inútil parlar d'influència i encara més de seguidors o epígons. Una creació que sonda aquesta mena de profunditats com la seva escriptura, està blindada contra la còpia, contra el calc, contra tota apropiació.

Si la poesia té alguna missió és la de transformar. Un cop dins aquest univers, ser capaç d'escoltar la llengua significa directament que la llavor ja ha pres. A dins, ben a dins de la llengua, ha germinat un coneixement que pot girar el món des de dins cap a fora.

Arnau Pons potser no haurà fet escola, no tindrà potser ni aclamadors i ni tan sols deixebles perquè el seu traç no pot ser pas calcat. Però la llavor de la transformació és entreteixida dins de l'obra. Hi és ara, hi serà sempre. L'accés és abrupte, talment una caiguda al buit, un avenç estret, vertical i vertiginós que ens obliga a oblidar el que sabem i re-aprendre a veure i a escoltar.

Hi ha sabers que no es «transmeten» com hi ha pintures que no es poden «traduir» en una descripció. No som el públic que es pot permetre badallar i xiuxiuejar mentre l'espectacle a dalt de l'escenari continua. Arnau Pons situa els seus lectors entre bastidors i tramoies, els fa mirar per les escletxes allò que no arriba a ser del tot il·luminat, i, el més inquietant del tot, explica com es fan els trucs de màgia. Llegir poesia llavors ja no és una distracció ni un passa-temps. Qui sap llegir, no ho pot desaprendre. I qui sap escoltar, escolta.

Simona Škrabec (Ljubljana, 1968) és doctora en Literatura comparada per la Universitat Autònoma de Barcelona. Publica assaigs literaris en l'àmbit internacional i ressenya, en la revista *L'Avenç* i en diari *Ara*, novetats en català. És autora dels assaigs *L'estirp de la solitud* (2002), *L'atzar de la lluita* (2005), *Una pàtria prestada* (2017) i de prosa breu *Torno del bosc amb les menys tenyides* (2019). Amb Arnau Pons ha coordinat *Carrers de frontera* (2007-2008). Ha traduït més de trenta llibres.

Arnau Pons

Remor

Ha dit que farà un sol cos amb la distància que el separa de cada cosa, de cada persona, de cada llibre. Ha dit que es calarà foc en l'incendi que és tota prohibició quan és aixecada en carn viva. Ha dit que se cercarà nu en tot allò que el temps dels homes ha rebutjat, en el redol menut on podrà brollar nou, com la llavor que explota quan li toca de cavar l'inconegut. Ha dit que sap endevinar l'esquerda d'infinit que el durà allà dins, ben endins, sobirà del somni negre que sap fer esquitxar de pàgina en blanc. N'hi haurà que diran que ha mortificat els mots, que ha mortificat l'amor i que en mortificar-los pretenia mortificar-s'hi. D'altres diran que el lliga sempre la mateixa obsessió amb la mateixa corda cansada. Que abans de desequilibrar-se i d'enfollir en els revolts interminables que el fan tornar a casa, boig d'una calma en la tempesta, dibuixa amb els ulls clucs les passes velles que el conduiran a la causa on podrà fragmentar el dolor. Potser també gosaran dir que va infantar sense pudor tres corriols de cabra que es van respondre l'un a l'altre, de cim a cim, abans d'evaporar-se com un baf. La seva paraula no té hospitals que li curin el món. El seu exili fa arrels d'aire dins la respiració.

Poemes

Prémer les vores de la nit,
perquè ressurt.

No-res-cantat, no-res-ordit,
la passa llunya en l'engravada
via d'astres i tu:
destruïda per l'instant, tanmateix
meva.

A desclòs (1996)

De sobte un foc, arran del pols, dement,
tremola i beu la himnadameent nocturna
eternitat. El món n'és una espurna
on el teu nom ressona desvetllat.

A desclòs (1996)

s'embarquen
sense mirar mai des de fora
la intel·ligibilitat del present —

és només així, potser, que allò
que han llegit
vol gosar trobar
el lloc que ja no té.

[Poema inèdit]

rep el mort del mort i reparteix-lo entre els vius—
posa el taüt dins el taüt i treu-lo als vius.

Llum de ganivet (2012)

el pare i la mare
s'estan dins el carro
d'esquena a esquena,

desabraçats

de tu i de mi

i ens miren

només a tu i a mi,

ara fets u:

els seguim per la pols
dels púbics
caminois públics.

[Poema inèdit]

quan la fosca ens paixia
a tots dos

em feies creure
que t'hi mataves de gana —

les cendres
del teu llit encara tèbies
i amb l'arrel descarada
dins el bosc de les arrels enemigues —

[Poema inèdit]

rifes de glòria
a la fira del mot,
quan somniaves
que t'estaves menjant l'enrenou dels cosmos:

tu lluita't
del costat d'on bufa
el soldat inconegut —

Llum de ganivet (2012)

com l'esquinçall que s'omple
de mers forats de certesa
i es mou i no es mou

cada nosaltres
abandonat
amb les penúltimes coses.

Llum de ganivet (2012)

Un psalm d'actualitat

Ô Mai ! quels délirants culs-nus !
Rimbaud

La primavera és evident
perquè
se li encabrita el cor
a aquell home que passa
quan veu acorralada una munió de gent.
Mans enlaire. Una flor. Un mocador
abraçat a una trossa.
Una espremuda. Un noi arrossegat.
Sempre el vermell. Tot el Magrib. Petroli
per netejar una plaça.
És el poder que surt a estomacar
motius. Amb ells
es dreça el núvol blanc d'una noblesa humana
que va sortir dels camps.
Ha dit, dintre les mans que escolten,
tots els mots que fan falta.
De fora estant,
el cínic escriptor
ara es pot dir Monzó,
Bernat Dedéu o Pàmies.
Pels nostres caps passen les ones
dels qui se tiren a la mar.
La humanitat
comença de bell nou en cada nin.

No ha llegit res. Ho té
tot per llegir. La humanitat
es bressa, se sap bressar.
Rebutja i torna a rebutjar.
Gat salvatge, gat de carrer, gat de teulada.
La humanitat recorda bé
si es planta.
Sempre invertida, l'escala de Macià
va fent camí
de cap avall. La deessa de Clarà
amb pits que alletaran herois
gira la cara a l'avenir.
Vermell ofès. Vermell macat. Hemoglobina.
I l'un darrere de l'altre.
Sona la doble flauta de la nit.
La vermellor bessona canta.

Ningú no ens representa: poetes emprenyats (2011)

t'he marcat amb les dents del dia
una escriptura nocturna, segurament
desordenada:

a l'estil de
la pura prosa dura —

el joc del món ens porta
a les enreres del món:

en aquestes absències de dia
i de nit
el so que hi viu ens acompanya
cap als esqueixats mocadors
de seda dels teus versos

on riuen les tortures —

del trencament
d'aquestes teves-meves
línies de vida
en surt

apaivagada,

l'eterna gota d'or.

Llum de ganivet (2012)

Als qui han nascut després

Quins temps són aquests en què
Parlar d'arbres és gairebé un crim
Perquè implica no dir res de tants delictes!

Bertolt Brecht, *Poemes de Svendborg* (1939)

*

UNA FULLA, sense arbre,
per a Bertolt Brech:

Quins temps són aquests
en què parlar
és gairebé un crim,
perquè implica
tantes coses dites?

Paul Celan, *La part de la neu* (llibre pòstum, 1971)

*

ARA I AQUÍ, amb l'auditori que ens escolta,
després de Paul Celan i Bertolt Brecht:

Quins temps són aquests
en què el crim
torna a tenir forma d'arbre

i en què la fulla que diu l'ombra
és apunyalada amb un poema
per tanta veritat que ha dit?

Llum de ganivet (2012)

Ethos: On ets? Ja no et sento respirar...
Pathos: És que t'estic mirant...
Ethos: Vine amb mi cap a la llum. Que tots dos puguem veure com en som, de feliços. Vine, vine. Tenim poquíssim temps. Anem fins a la sorra.
Pathos: No, no, quedem-nos aquí. Estic més a prop teu amb tota aquesta tremolor de les ombres i de la llum dins l'aigua. Ell lloc més fosc és sempre sota el sol.
Ethos: On tens els ulls? No em fugiràs, oi? Tu ja no penses en mi...
Pathos: Només m'ocupes tu. Només tu.
Ethos: Miraves cap a un altre lloc.
Pathos: Et veia en un altre lloc.
Ethos: Com era?
Pathos: Tal com ets ara.
Ethos: Tard o d'hora ens vindran a cercar.
Pathos: I què direm?
Ethos: La veritat, la veritat...

[Poema inèdit]

i veien com un tropell d'animals amb olor de bosc
anava a ensumar la soledat dels qui morien
tal com ara se'ls feia morir: amb degotalls de cera fosa
a la boca i als ulls de les erínies —

l'arca s'havia buidat tota a les ciutats després d'un di-
luvi mental
però sense noè l'embriac, també sense propòsit, només
amb la implosió de les feres
que s'ensenyorien de la vergonya de la gent
i que ja començaven a aprendre la llengua dels rostres
en el mirall de la consternació,
a l'emprovador de la claudicació
cagat per l'ocellada —

les postals ja no eren postals, eren imatges esperitoses
de cabrioles de dofins damunt d'ones d'alè corcat,
bèsties desorientades
que anaven a ròssec o fent tentines
pel fondal de l'absència

i d'una mort aparcada —

i cérvoles o cabres hi esmotxaven la ranera inaudible
en el darrer xibiu censurat amb cel·lofana,
i un parell d'esfinxs
s'atardava fent l'amor damunt l'única mà per prémer
i per tocar

amb un torniol de veu xopa
rere l'envà de bavor
i amb les ferides fresques en el ball de les màscares —

diuen que les bèsties
cercaven la desaparició de l'home

desafiant la lluna emblanquinada, el sol paralitzat,

i diuen que fins i tot els poetes sortien a cantar
el seu clam d'eternitat i la seva pretensió d'infinit,
i que els empresaris comptaven les rengleres de taüts
que ja no haurien d'anar a treballar,
perquè treballaven els soldats
i els moribunds ressuscitaven morts —
i l'Estat s'enardia
amb la falcilla al foscant —

i dues mans es destrossaven amb la paret,
mentre tu i jo, diuen, ens esmolàvem l'un a l'altra —

[Poema inèdit]

Velimir Khlèbnikov

Traducció d'Arnau Pons

Espiadéus

Alalliscant, amb la cal·ligrafia d'or
de finíssimes vènules,
l'espiadéus va cabdellant xau-xau
dins del cistell del seu panxó
pilots peluts
de raspallengua i llepassons,
mig menjussats pels voravius dels marges.
Píniüm, píniüm, píniüm! — Fa la taral·la l'aliret.
Oh, cignesfera!
Oh, pampallum!

(1908-1909)

Nissaga d'abolits, seguit de Rúfol *de Khlèbnikov* (2010)

Paul Éluard

Traducció d'Arnau Pons

Justos i petits
VI

El monstre de la fugida flaira fins i tot les plomes
D'aquest ocell socarrimat pel foc del fusell.
El seu gemec vibra al llarg d'un mur de llàgrimes
I les tisores dels ulls tallen la melodia
Que ja brotava dins el cor del caçador.

(*Mourir de ne pas mourir*, 1924)

Quaderns de Versàlia 5 (2015)

Bibliografia

Poesia

PONS, Arnau. *A desclòs*. Barcelona: Negranit, 1996.

PONS, Arnau. *Desertar*. Barcelona: Negranit, 1997. [2a ed. Palma de Mallorca: Lleonard Muntaner, 2010.]

PONS, Arnau. *Dessecament*. Barcelona: Negranit, 1997.

PONS, Arnau. *Llum de ganivet*. Vic: Cafè Central; Eumo, 2012.

Poesia en revistes (selecció)

PONS, Arnau. «Tremolor d'ésser». *Cave Canis* (1996)

PONS, Arnau. «Dessecament». ABRAMS, Sam (ed.), *Tenebra blanca*, Barcelona: Proa, 2001.

PONS, Arnau. «Cels en desfosa...», «La reretomba, plena d'ortigues...», «Arranvespre, un radical», «La ullvetat», «Pox vopuli», «Vers reversat d'escriptura», «Limítrofe de Déu», «Tocada la misèria...». GUERRERO, Manel (ed.). *Sense Contemplacions. Nou poetes per a nou segle*, Barcelona: Empúries, 2001.

PONS, Arnau. «D'un néixer que serà o que potser seria o que hauria d'haver estat». *Érets Catalunya: una crònica hebrea del segle III al segle XXI. Mozaika*, 2015.

Poesia pròpia traduïda

SANJOSÉ, Àxel (ed.) *Vier nach. Katalanische Lyrik nach der Avantgarde*. Munic: Lyrik Kabinett, 2007. Traducció d'Àxel Sanjosé. [Edició bilingüe].

COCO, Emilio (ed.) *Trentaquattro poeti catalani per il XXI secolo*. Rimini: Raffaelli, 2014. Traducció d'Emilio Coco.

Traduccions de poemaris

CELAN, Paul. *Cristall d'alè*. Barcelona: Negranit, 1995. Traducció d'Arnau Pons.

CRUZ, Gastão. *Les pedres negres*. Barcelona: Negranit, 1999. Traducció d'Arnau Pons i Joaquim Sala-Sanahuja.

NETO JORGE, Luiza. *Destrets d'indret*. Lleida: Pagès, 1999. Traducció d'Arnau Pons.

HELDER, Herberto. *Última ciència*. Lleida: Pagès, 2000. Traducció d'Arnau Pons.

CAMPANA, Dino. *Cants òrfics*. Palma: Lleonard Muntaner, 2007. Traducció d'Arnau Pons.

CELAN, Paul. *De llindar en llindar*. Barcelona: LaBreu, 2012. Traducció d'Arnau Pons.

CELAN, Paul. *Cristall d'alè*. Barcelona: LaBreu, 2014. Traducció d'Arnau Pons. [Premi Nacional a la millor traducció, Ministeri de Cultura d'Espanya, 2015]

CELAN, Paul. *Reixes de llengua*. Barcelona: LaBreu, 2019. Traducció d'Arnau Pons.

Traduccions publicades en revistes (selecció)

SÁ-CARNEIRO, Mário de. «Partida [selecció de poemes]». *Reduccions 60* (1993).

DUPIN, Jacques. «Nit de crescuda». *Cave Canis 7* (1998).

CELAN, Paul. «Vingué l'avern d'una tempesta». *El pou de lletres* [Manresa] K/11-L/12 (1998-99).

SACHS, Nelly. «Enigmes ardents». *El pou de lletres* [Manresa], K/11-L/12 (1998-99).

PESSOA, Fernando. «Tres poemes esotèrics». *Els Marges 56* (1996).

SÁ-CARNEIRO, Mário de. «Poemes [selecció de poemes]». *L'aiguadolç* [Dénia] 23 (1997).

NAVA, Luís Miguel. «Poemes [de Vulcão]». Els Marges 66 (2000).

MANDELSTAM, Óssip. «Em fou donat un cos —i què en puc fer?», «Deixa'm fugir, expulsa'm lluny, Vorónej», «Hauré de viure més, jo que dos cops ja he mort», «I això quin carrer és?». *Rels* [Tortosa] 1 (2002).

LAOR, Itskhaq. «L'ordre del dia», «Els recordarem tots», «Habitació 4», «Al vespre», «Ocell» i «Difícil de conèixer». *Rels* [Tortosa] 4 (2004).

BACHMANN, Ingeborg; CELAN, Paul. «Arnau Pons tria Ingeborg Bachmann i Paul Celan». *Caràcters* [València] 27 (2004).

TRAKL, Georg. «L'església morta». *Rels* [Tortosa] 9 (2007).

BRECHT, Bertolt. «Poema de la rima negada». *Rels* [Tortosa] 10 (2007).

KHLÈBNIKOV, Velimir. «Rúfol de Khèbnikov». *Rels* [Tortosa] 10 (2007).

ÉLUARD, Paul. «Justos i petits». *Quaderns de Versàlia 5* [Sabadell], 2015.

OR, Amir. «La llengua diu». *Veus baixes 3* [revista digital], 2015.

MAIAKOVSKI, Vladímir. «Una lliçó d'història. Mama i el vespre assassinat pels alemanys». *Veus baixes 4* [revista digital], 2017.

BACHMANN, Ingeborg. *Ingeborg Bachmann*. Barcelona: Edicions Poncianes, 2017.

JABÈS, Edmond. «Poemes» [selecció]. *Mozaika* [revista digital], 2020.

Arnau Pons (Felanitx, 1965) viu a Barcelona des del 1989. Compagina l'escriptura de creació i l'assaig amb la traducció literària. Normalment tradueix al català, però de vegades també a l'espanyol. I ho fa del francès, portuguès, alemany, italià, rus, hebreu i ídix. Escriu la seva poesia en català, però també va compondre un breu cicle de poemes titulat *Solombra menazada* en judeocastellà, una llengua que ha après tardanament. Com a poeta, va començar amb *Intromissió* (Ciutat de Palma, 1990), un primer llibre que va descartar. Després va decidir publicar els seus poemes ell mateix, en tirades reduïdes, i amb la col·laboració d'amics pintors. Entre aquests reculls destaquen *Liquen saur* (que inclou serigrafies de Rafel Joan), *A desclòs* (acompanyat d'un dibuix de Zush) i *Desertar* (amb imatges de Joan Trujillo). L'any 2012 va publicar el poemari *Llum de ganivet.* Ha traduït, entre altres, els poemes de Luiza Neto Jorge, Herberto Helder, Jacques Dupin, Dino Campana, Paul Celan i Ingeborg Bachmann, com també alguns poemes de Velimir Khlèbnikov i d'Óssip Mandelstam. En l'àmbit internacional, destaca especialment pel seu treball hermenèutic sobre la poesia de Paul Celan i d'Ingeborg Bachmann. La seva traducció de *Cristall d'alè* de Celan va ser guardonada amb el Premi Nacional a la millor traducció de Ministeri de Cultura d'Espanya el 2015.

Dilluns de poesia a l'Arts Santa Mònica 2020

Totes les sessions tindran lloc a l'Arts Santa Mònica

Arts Santa Mònica
Centre de la creativitat

La Rambla 7
08002 Barcelona
T 935 671 110
artssantamonica.gencat.cat

Entrada lliure amb aforament limitat

Totes les sessions tindran lloc a la
Sala d'Actes de l'Arts Santa Mònica

Mitjà col·laborador

NÚVOL

Amb la col·laboració de

PEN català

jaimes

Organització

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

SANTAMÒNICA

Disseny: Studio Aparte | Coordinació editorial: Cinta Massip